

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 08/02/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 30

Người học Phật cho dù đến thế gian để “*báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ*” thì phải làm sao để mình luôn là báo ân. Chúng ta không kết oán thù với ai hoặc cố gắng mang oán thù biến thành ân tình và biết rộng kết pháp duyên thì thân tâm mới thanh tịnh. Nếu như biết bố thí Phật pháp rộng đến chúng sanh thì người học Phật có thể cải tạo được vận mệnh.

Hòa Thượng nói: “*Khi tu bố thí, chúng ta bố thí Phật pháp sẽ giúp mình thu hoạch mau chóng và nhiều nhất. Quan trọng là làm sao Phật pháp được lưu thông, phát triển được rộng khắp, làm sao có thể giới thiệu được tới tất cả chúng sanh.*”

Bố thí Phật pháp không chỉ là in Kinh sách mà chúng ta mở lớp học trực tuyến, trực tiếp, lớp Trải nghiệm sống cũng là bố thí Phật pháp thời hiện đại. Ngày xưa, Hòa Thượng chỉ dạy việc in Kinh và làm băng đĩa nhưng băng đĩa bây giờ không ai xem, đầu máy không còn sử dụng nữa.

Muốn bố thí Phật pháp rộng khắp thì chúng ta phải biết hiện đại hóa, bản thổ hóa. Khẩu giáo không bằng thân giáo. Cứ thực hành chuyên nhất làm ra tấm gương một thời gian dài lâu thì thế gian gọi là thương hiệu, đặc sản. Chúng tôi đi đến đâu không cần giới thiệu nhưng người ta vẫn biết chúng tôi chuyên tu Tịnh Độ, chỉ niệm Phật, chỉ nghe pháp Hòa Thượng Tịnh Không và làm giáo dục.

Hòa Thượng phân tích: “*Đem Phật pháp mà lưu thông phổ biến rộng khắp thì ba loại bố thí gồm Tài Thí, Pháp Thí, Vô Úy Thí đều đầy đủ viên mãn. Cho nên đây là biện pháp để cải tạo vận mệnh nhanh nhất mà hiệu quả. Con người sống ở đời, không ngoài bốn duyên: Báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ đời đời kiếp kiếp tiếp nối nhau không bao giờ ngừng dứt.*” *Từng đời từng đời kết oán càng ngày càng sâu hơn. Ân tình sẽ biến thành oán hận.*”

Trong vô tình hoặc hết sức tình cờ, mình có thể kết oán với người. Cho nên phải hết sức thận trọng! Đừng để ân tình biến thành oán thù. Cố gắng mang oán thù biến thành ân tình. Tuy vậy, ở thế gian ân tình dễ dàng biến thành oán thù, còn oán thù rất khó biến thành ân tình.

Vì sao Hòa Thượng nói như vậy? Vì con người ở thế gian luôn “*tự tư tự lợi*”, tham cầu chiếm lợi nên không thể tạo ân tình, không thể biến oán thành ân. Chúng ta đã hiểu

rồi thì phải nỗ lực đừng để ân tình biến thành oán thù mà phải đem oán thù chuyển biến dần thành ân tình.

Phương pháp để chuyển hóa nhanh nhất, hiệu quả nhất là tích cực tặng quà. Việc cho đi bằng tấm lòng “*chân thành*” thì oán thù dù nặng cỡ nào cũng làm cho người ta cảm động. Người oán thù hay yêu thương mình đều theo dõi mình từng chút một, vậy thì, mình sẽ tích cực làm những việc hy sinh phụng hiến để thông qua đó mà cảm động họ.

Chúng ta cũng cần hiểu cho đúng thế nào là giới thiệu Phật pháp đến cho mọi người? Phật pháp có câu: “*Thế gian pháp cũng chính là Phật pháp*”. Nếu cho rằng phổ biến Kinh sách mới là giới thiệu Phật pháp thì cách hiểu này chưa tới. Vì sao vậy? Vì căn cứ ở sự dụng tâm. Nếu dùng tâm chân thành, thanh tịnh, từ bi, vô tư vô cầu thì thế gian pháp cũng biến thành Phật pháp. Chúng ta thúc đẩy chuẩn mực Thánh Hiền, thúc đẩy thuần phong mỹ tục cũng là Phật pháp. Nếu phổ biến Phật pháp với tâm không chân thành, tâm mưu cầu lợi lộc thì Phật pháp đã biến thành thế gian pháp.

Con người đến thế gian với bốn nhân duyên báo ân, báo oán, đòi nợ và trả nợ thì cho dù là duyên nào, chúng ta phải biến mình trở thành người đến thế gian để báo ơn. Báo ơn Phật, ơn Cha Mẹ, ơn Tổ quốc, ơn chúng sanh.

Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta rằng: “***Oán hận rất khó biến thành ân tình. Sự việc vui sẽ biến thành khổ đau. Khổ đau mãi mãi không biến thành việc vui. Vì vậy trên Kinh, Phật đã nói tam giới (Dục giới, Sắc giới và Vô sắc giới) là thống khổ***”.

Chúng ta lúc nào cũng tham cầu “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, muốn thỏa mãn “*năm dục sáu trần*” thì làm sao oán thù có thể biến thành ân tình, thậm chí oán thù càng thêm chồng chất. Phải hết sức cẩn trọng vì trong vô tình, chỉ cần mình muốn chiếm chút lợi nhỏ là đã có thể kết oán với chúng sanh.

Mình lái xe ra đường mà biết nhường thì tự nhiên mình sẽ tạo được cái ân, nếu không nhường chỉ muốn hơn thì đã tạo thành oán. Cho nên tu phước hằng ngày không hề khó khăn mà từ những việc nhỏ cũng có thể tu phước. Xe to đằng trước mà không nhường thường làm xe đi sau rất tức giận. Nhưng nếu nhường thì họ cảm ơn ngay bằng những cái gật đầu.

Hòa Thượng nói: “***Trong lục đạo không có niềm vui chân thật. Nếu người hiểu rõ triệt để chân tướng sự thật này thì không nên kết oán thù với người khác.***” Lục đạo gồm Trời, A Tu La, Người, Súc Sinh, Ngã Quỷ và Địa Ngục. Ngay cõi Trời vô cùng vui sướng nhưng cũng là niềm vui giả tạm.

Chúng ta hay tạo mọi sự thuận lợi cho mọi người. Con người sống ở thế gian chẳng ai muốn thiệt thòi vì họ không biết rằng thiệt thòi chính là phước. Nếu hiểu rõ nhân quả thì chúng ta sẽ chọn phần thiệt thòi nhưng thực tế chúng ta lại không thiệt thòi. Nếu

chọn phần thiệt thòi thì phần thiệt thòi vẫn là của chúng ta. Thế gian không ai biết nên luôn chiếm phần hơn. Vì chiếm phần hơn mà tạo ra oán thù.

Hòa Thượng nói thiệt thòi là phước và Ngài phân tích cho chúng ta rằng trong cuộc đời, mình muốn chiếm phần hơn thì hơn trong bao nhiêu năm? 10, 20 hay 30 năm? Dù có hơn, cũng chỉ hơn trong 100 năm để rồi sau đó thì đọa lạc vì kết rất nhiều oan gia trái chủ. Còn nếu chọn phần thiệt thòi vậy thì thiệt thòi cũng chỉ một trăm năm chứ mấy nhưng mà đời sau đi làm Phật làm Bồ Tát.

Chúng ta phải hiểu tâm nhường mới dễ dàng tấn tu đạo nghiệp, từ đó con đường thẳng đến Phật đạo, Bồ Tát đạo mới hanh thông. Người trí tuệ sẽ chọn phần thiệt thòi và dành phần hơn cho người khác. Một khi đã chọn phần thiệt thòi thì tâm phải buông xả, không nên tức tối vì trong vòm trời này nhân quả tương tận, không sót một mảy bụi. Thánh Hiền xưa cũng nói: *“Nhất ản nhất trác mạc phi tiền định”* tức là mọi việc đều do phước báu định sẵn do đó, đâu cần phải dành phần hơn.

Hòa Thượng dạy chúng ta: ***“Chúng ta không nên kết oán thù với người và cũng không cần khác ý để kết thiện duyên với chúng sanh. Phật dạy chúng ta là rộng kết pháp duyên. Nếu thiện duyên vượt quá thì biến thành ác duyên. Chỉ có kết pháp duyên thì thân tâm mới thanh tịnh, không bị nghiệp chướng.”***

Mình dụng tâm vô tư vô cầu để gieo duyên lành với người để người tiếp cận Phật pháp thì đó là pháp duyên. Nếu đến với người, giúp người mà có tâm mong cầu thì đó là thiện duyên. Phần nhiều chúng sanh đều rơi vào tâm mong cầu. Vì mong cầu mà cả mình và người đều phiền não, vậy thì thiện duyên đã biến thành ác duyên.

Chỗ này mọi người đặc biệt chú ý. Mình thấy người ta làm việc thế gian thường tình mà mình cứ góp ý mãi khiến người ta lánh mặt mình nên chẳng phải thiện duyên đã biến thành ác duyên rồi sao? Như hôm trước có người coi việc học chuẩn mực Thánh Hiền chỉ là phụ và coi trọng việc đi học các lớp đóng tiền để mau mau thành Thánh Hiền. Chúng tôi cho rằng nếu họ muốn học thì cứ để họ học. Nếu học xong mà chân thật học được tốt, làm lợi ích chúng sanh được nhiều hơn thì đó là phước báu cho chúng sanh. Nếu họ tiếp tục bỏ tiền ra học và tương lai tiếp tục đi lừa gạt người thì nhân quả đó họ phải tự gánh chịu.

Bồ Tát Phổ Hiền từng dạy kính trọng nhưng không gần gũi, không hòa tan. Chúng ta trân trọng những thứ họ làm và tương lai xem họ có mang lợi ích chúng sanh không, có chân thật làm như lời Phật và Thánh Hiền dạy hay không. Người xưa dạy: *“Nhân phi nghĩa bất giao, vật phi nghĩa bất thủ”*. Làm gì có chuyện dạy một người trở thành người hoàn thiện mà tổn tới tiền tỷ. Sau khi tổn tiền nhiều như vậy mà tiếp tục dụ người ta để tiếp tục tổn tiền tỷ thì nhân quả đó mới đáng sợ. Người ta thích thì cứ hoan nghênh nhưng mình không tán thán, không hợp tác là được rồi.

“Nhà nho nói quân tử chi giao đạm như thủy” - Giao tình của người quân tử nhạt như nước, chẳng có chuyện gì để mà thâm tình đâu. Mọi người đều là tận tâm tận lực báo ân Cha Mẹ, Sư trưởng, Quốc gia vậy thì có gì đâu mà phải nói cảm ơn. Có nhiều người nhắc tôi, Thầy phải động viên chỗ này một chút, chỗ kia một chút. Nếu mọi người đã hiểu rõ sứ mệnh, vai trò bổn phận của mình rồi thì hãy tận tâm tận lực mà làm chứ đâu có cần phải khích lệ như tra dầu, tra mỡ vào xích xe. Chỉ có tiểu nhân mới cần chứ quân tử thì không cần.

Cho nên giao tình của người quân tử nhạt như nước. Tinh thần của Phật Bồ Tát còn mạnh mẽ hơn nữa. Tình của các Ngài **“vô duyên đại từ”** yêu thương chúng sanh vô điều kiện. Vì mình có điều kiện nên chỗ này thì đậm tình chỗ kia thì nhạt nhẽo. Hòa Thượng nói Phật Bồ Tát gặp nhau thì chẳng có gì để nói. Chỉ có chúng sanh mới nói: **“Ngài làm việc thật tốt, Ngài làm lợi ích được bao nhiêu chúng sanh!”**. Kẻ tiểu nhân mới nhiều chuyện chứ quân tử thì không có nhiều chuyện.

Hòa Thượng nói: **“Nhà Phật nói rộng kết pháp duyên đều là nhắc nhở chúng ta tùy thời tùy duyên phải giữ gìn được tâm thanh tịnh. Đừng tốt với người ta quá khéo khiến người ta khó chịu.”** Mình đối với người ta chỉ nên vừa đủ, tốt quá trớn khiến người ta không tự nhiên. Nên chúng ta học được cách giao tình của người quân tử nhạt như nước vì người quân tử lúc nào cũng trong tinh thần hy sinh phụng hiến, chí công vô tư thì có việc gì mà phải đi nịnh người này hay bợ đỡ người kia. Cho nên nếu mọi người nghĩ đến chúng tôi thì đừng nghĩ đến việc tặng quà mà hãy làm tốt những việc cần làm là chúng tôi đã cảm xúc lắm rồi. Hôm qua chúng tôi thấy Yên Bái đã vớt bánh chưng, chuẩn bị đi tặng bà con là chúng tôi rất vui rồi.

Bài hôm trước, Hòa Thượng nhắc con người phải biết **“trung thứ”**. Phật pháp gọi là **“tùy duyên”**. Có thể tùy thuận cảnh duyên là đại trí tuệ. Khi nhân duyên hội đủ thì chúng ta sẽ tận tâm tận lực vì người mà phục vụ, chưa đủ duyên thì ẩn mình tu tập.

Chúng tôi vừa đi một vòng miền Tây, đi đến đâu nhân duyên rất tốt, mọi mong muốn của mình làm lợi ích cho chúng sanh đều nhận được sự ủng hộ. Thầy trụ trì ở một chùa tại Gia Lai mong muốn làm vườn rau và tổ chức lớp Trải nghiệm sống. Giờ đây **“Đường càng xa, gánh càng nặng. Gánh càng nặng thì đường càng xa”**. Cần người phát tâm gánh vác. Chúng tôi từng nói: **“Rồi đây chỉ sợ không có người chứ không sợ không có nơi chốn”**. Người ta sẽ an bài mọi sự tốt đẹp nhất để cho mọi người đến vận hành. Thầy trụ trì cũng nói là sẽ cho mọi người xuống sắp xếp hết rồi chúng ta cho người xuống vận hành.

Phật dạy **“Chúng ta chậm một ngày thành tựu thì chúng sanh thêm một ngày đau khổ”**. Người ta có trường mấy ngàn mét vuông xây dựng đã trang nghiêm và muốn giao cho mình để vận hành mà mình nói mình không đủ sức thì lỗi đó thuộc về mình.

Hòa Thượng nói không ai dùng mình thì mình ần tu hoàn thiện mình đến khi có người dùng đến mình thì mình phát tâm gánh vác tận tâm tận lực. Sự nhắc nhở này rất giá trị mà chúng tôi nghe được từ rất lâu. Duyên là do mình tạo, mình đến bất cứ nơi đâu cũng đều là tận tâm tận lực giúp ích, phụng sự cho người thì chắc chắn nơi đó pháp duyên sẽ thù thắng.

Còn mình đến mà mình hưởng lợi, chia lợi với họ vậy thì chắc chắn pháp duyên của mình không có. Đến đâu mình cũng mang mọi sự thuận lợi cho họ thì nhất định họ sẽ hoan nghênh mình đến. Chúng tôi đi Sóc Trăng, chúng tôi mang một chút bánh để cúng dường Thầy trụ trì và Phật tử Cần Thơ và Sài Gòn. Sản phẩm tuy mình làm ra cũng không tùy tiện lấy đi.

Hôm qua về đến nhà thì gạo nếp đã ngâm sẵn rồi, chúng tôi lại gói 6 kg được 9 cái bánh. Có một vị gọi điện tặng chúng tôi cây đào do ông trồng, vậy thì mình có gì tặng cho ông đây, vậy là chúng tôi tự tay gói bánh để tặng một người khách đặc biệt này. Chúng tôi muốn biểu lộ lòng chân thành vô vụ lợi của mình. Mình không có ý niệm vụ lợi thì pháp duyên rất thù thắng.

Hòa Thượng nhắc một điều hết sức cần thiết là cho dù mình có làm các việc lợi ích chúng sanh thì vẫn có thể gặp chướng ngại thậm chí thất bại. Trong tình huống này thì phải kiên định nghĩ rằng “*vạn pháp giai không*”. Mình chỉ cần kiểm soát những khởi tâm động niệm của mình có chân thành không? Mọi thứ đều nhìn ở tâm chân thành.

Hòa Thượng cũng chỉ dạy dù làm việc lớn hay việc nhỏ thì phải có phước báu khi ấy mọi việc sẽ hanh thông. Nếu không có phước báu thì mọi việc sẽ khó khăn. Người xưa nói: “*Người phước ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước*”, vậy thì người có phước đến đó thì đất nơi đó sinh ra phước báu.

Chúng ta từng nghe câu: “*Phước trí tâm khai. Lộc tận nhân vong*”. Nếu học Phật và hiểu được thì chúng ta ngày ngày tích cực tu phước, tích phước, tiết phước, không có thời gian rảnh để hưởng phước. Vậy thì chắc chắn mọi việc làm của chúng ta sẽ hanh thông. Việc khó khăn sẽ có người giúp đỡ chúng ta vượt qua. Một khi phước báu an bài thì không chỉ có người mà còn có các phương khác giúp mình. Quý thần thậm chí là oan gia trái chủ cũng đến để giúp đỡ. Ngày ngày chúng ta làm các việc cho đi, lợi ích cho người, sẽ làm cảm động oan gia trái chủ quay đầu làm hộ pháp cho mình.

Con người ở thế gian gặp chướng ngại nhưng không biết cách để thoát ra mà chỉ biết vò đầu bứt tóc, oán trời trách người, không biết tu phước tích phước. Hằng ngày chúng ta luôn có ý niệm mong muốn người giúp đỡ mình, vậy thì mình đã làm gì để giúp ích cho người. Nếu mình có tận tâm tận lực giúp người thì khi gặp khó khăn người ta sẽ đến giúp mình./.

Nam Mô A Di Đà Phật

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các
Thầy Cô!*

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu
sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu
học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*